

• TIỂU THUYẾT CÔNG GIÁO. QUỶ XUNG TỘI

MA VĂN LIÊU

Kỳ 4

Ở đời *tránh tà lại cứ gặp ma*, tôi cố gắng tránh phụ nữ, vậy mà cứ đụng mặt họ hoài, nào là các cô gái duyên dáng trong các hội đoàn như Huynh trưởng Thiếu Nhi Thánh Thể, Hội Con Đức Mẹ, giới Nữ thanh... nào là các thiếu nữ xinh đẹp trong họ đạo thường lui tới nhà thờ giúp việc quét dọn, chưa đủ, biết bao là các cô nữ sinh trung học áo dài trắng thướt tha quyến rũ có đạo lẫn ngoại đạo mà tôi phải tiếp xúc hằng ngày khi qua khu vực trường học.

Nói đúng ra tôi cũng ham thích và muốn gần phụ nữ lắm, vì mình cũng là trai mới lớn, đang thuộc lứa tuổi *gái thờ dài trai nằm sấp* mặc áo dòng đen ra bộ dạng thể chữ uy nghiêm cái nỗi gì! Nhưng vì biết thân biết phận: mình đang dốc chí đi tu, đã vậy bản chất lại yếu đuối dễ sa ngã do cái tính lãng mạn, mà điều này mẹ tôi thường nhắc nhở luôn miệng. Nhưng mà tránh làm sao được khi ở vị trí của tôi! Ngày nào như ngày ấy, lúc đang ngồi dạy học trong lớp bốn-lớp năm, cứ đến giờ ra chơi bên trường trung học là các cô nữ sinh như bầy tiên nữ kéo ùa sang đứng ở các cửa sổ nhìn vào xem tôi dạy, có khi còn bông đùa chọc ghẹo tôi nữa, trong số ấy có những cô hết sức xinh đẹp đúng với truyền khẩu dân gian trong vùng *gái Cù lao anh hào cũng chết...*

Thế thôi thì cũng đã đủ chết! Đàng này khi thì tôi bị chặn đường, khi thì nhận được những lá thư mực tím tỏ tình qua tay các học trò bé bỏng của tôi vô tư chuyên giúp, lúc khác bị xông vào “phòng”, có lần bị một cô lù lù nằm ngay trên giường... cũng bởi các cô gái ra vào nhà xứ dễ dàng như tôi đã nói. Tôi nghĩ không biết mình ở đây suốt một năm dài rồi sẽ ra sao, đàn anh đã có mấy “đắng” xuất tu cũng bởi tự chôn này rồi, mình giỏi gì! Coi chừng còn rú áo *ra đi khi trời chưa sáng* nữa ấy!

Ba hôm sau vào buổi trưa cha sở bảo tối hôm nay sẽ kể chuyện tiếp.

Ăn cơm tối xong cha ngồi chỗ cũ, tôi cũng vậy. Cha kể tiếp:

Đúng thứ ba sau người đàn ông tên Lực lượng đến. Lần này ông ta nói:

- Ông sợ lắm phải không?

Ông ta cười khi một tiếng rồi nói tiếp:

- Chúng ta đây sẽ chẳng làm gì động đến tinh thần lẫn thể xác ông đâu mà sợ! Chúng ta muốn làm gì con người và làm lúc nào mà chẳng được! Chúng ta đã chuẩn bị để ông bớt sợ. Rồi chúng mình sẽ trở thành như bạn bè với nhau cả cho mà coi!

Tôi chẳng biết nói gì hơn, chỉ lắng nghe với chút suy nghĩ: “... bạn bè gì với ma với quỷ các người!” Nhưng tôi chưa kịp nghĩ tiếp thì ông Lực lượng nói:

- Tại sao ông lại hẹp hòi như vậy? Rất nhiều người đã làm bạn mà là bạn thân thiết, làm đồng bọn với Chúng ta, thậm chí trở nên một với Chúng ta. Vậy thì hà cớ gì ông với tôi không thể làm bạn với nhau được? Có thể chúng ta làm bạn với nhau trong công việc.

Tôi hết hồn. Ông Lực lượng đọc thấu cả ý nghĩ. Ôi! Thật là không giống với xưa nay tôi tưởng ma quỷ không đọc được ý nghĩ của con người, nên chúng mới đến cảm dỗ ngay Chúa Giêsu sau bốn mươi ngày đêm ăn chay trong sa mạc để thăm dò xem Người là con người thường như chúng ta hay là con người-Chúa.

Lúc này thấy cha sở nhấp miếng nước, tôi tranh thủ hỏi một câu mà mấy ngày qua thắc mắc:

- Nhưng thưa cha! Cho tới lúc đó, cha đã biết chắc ông Lực lượng này là quỷ chưa ạ?

Cha sở nhàu mày một chút để nhớ lại rồi trả lời:

- Ủ! Phải... Ông Lục lượng không nói ra từng chữ, nhưng có khả năng làm cho tôi thấy được ông chính là phát ngôn viên của hỏa ngục, ông ta là quỷ chính công.

Tôi rùng mình một cái thật mạnh đến không thể giấu được. Cha sờ khẽ tiếp với vẻ không lưu ý:

Tiếp theo, ông ta vừa hỏi vừa trả lời:

- Ông có biết tại sao Chúng ta dùng tòa cáo giải để nói chuyện với ông không? - Vì đây là nơi quen thuộc Chúng ta rất thích lui tới.

Ông Lục lượng tiếp:

- Ông có biết tại sao Chúng ta dùng mưu kế xưng tội? - Vì chỉ có nơi này thuận tiện nhất để chúng mình nói chuyện với nhau mà không ai làm phiền.

- Ông có biết xưng tội để làm gì không? - Chúng ta đây xưng tội không để được xá giải, cũng không để giúp loài người các ông biết kế hoạch, mưu đồ, chiến thuật... của Chúng ta mà tránh tội, nhưng để loài người hiểu thêm về Chúng ta rằng: Chúng ta khôn ngoan không kém Thiên Chúa. Loài người phải thực sự kính phục Chúng ta. Tuy nhiên Chúng ta xưng tội còn với nhiều dụng ý khác nữa.

Bỗng ông Lục lượng thay đổi, giọng nói trở nên đanh thép rùng rợn, làm cho tôi nổi gai ốc và cảm thấy mình chưa từng gặp nỗi sợ hãi nào lớn hơn:

- Vì Chúng ta không xưng để được giải, nên ông không được làm dấu thánh giá trên Chúng ta.

Tôi gật đầu một cách vô ý thức. Ông ta đứng lên vừa nói tiếp:

- Hôm nay chúng mình giải quyết một số việc như thế, lần sau mọi chuyện sẽ bắt đầu.

Tôi để ý thấy cha sờ hơi mệt và thở khò khè. Thật ra cha nói với tôi rất nhiều và rất chi tiết, tôi không thể ghi hết lại đây vì trí nhớ của tôi có hạn. Tôi lại có ba thắc mắc, một là cha chẳng cho tôi ghi lại trong lúc đang nghe lẫn sau đó, mà phải để yên trong bụng! Cha dặn hoài câu đó; hai là khi kể chuyện, cha thật nghiêm nghị và lịch sự, không gọi tôi bằng con, mày, cái thằng, chú bé, thằng nhỏ... xưng bằng cha, bằng tao..., mà cứ luôn một điều thấy hai điều tôi xa lạ...; ba là tại sao cha có vẻ kính nể và gọi quý bằng ông, ông ta, ông Lục lượng....?

Phải nói bất cứ đêm nào sau khi nghe cha kể xong, tôi lại y như rằng: không ngủ được đêm đó dù tuổi trẻ và công việc cực nhọc ban ngày buộc ngủ vùi mới phải.

Vài hôm sau cha gọi tôi rồi kể tiếp:

Ông Lục lượng nói:

- Chúng ta sẽ bắt đầu bằng những câu chuyện ngay trong họ đạo của ông. Giáo xứ này cũ kỹ, vì cũ và kỹ chính là bảo thủ, bảo thủ luôn có cao ngạo tự đắc, ích kỷ và nhiều thứ khác nên là nơi Chúng ta trú ngụ và hoạt động tốt nhất. Chúng ta nấp thật sâu trong bóng tối của cũ kỹ, còn Ông Chúa Thánh Thần lại khác! Ông ấy là chính sự canh tân và đổi mới liên tục và mãi mãi.

Tôi giật mình vì nghĩ lại mình đã ngoài bảy mươi tuổi, cũ và kỹ lắm thay! Ông Lục lượng biết ngay liền trấn an:

- Không! Chúng ta không hàm ý nói cũ kỹ theo quan niệm thời gian.

Ông Lục lượng vừa nói vừa phì cười cho cái tính ngốc nghếch của tôi:

- Thì đây! Trí con người nhỏ như hạt tiêu, nói đàng này hiểu đàng khác! Nhưng mà như thế thì tiện cho Chúng ta tha hồ khai thác cốt gậy chia rẽ và bất hòa mãi mãi - khắp nơi giữa loài người.

Tôi đang định hỏi: "Các ông đã làm gì để phá giáo xứ tôi?" thì ông ta đã trả lời:

- Ô! Phá mà làm gì! Chúng ta chỉ "mượn gió bẻ măng" vì con người đã dọn sẵn tất cả, luôn sơ hở, cứ hờ hênh, hồn nhiên dọn cỗ, khờ khạo bày biện và coi như "lắp đặt" sẵn cho Chúng ta bần, Chúng ta là mưu trí! Nên không cần làm gì cả!

Lúc này tôi quá sức thắc mắc, không còn kiềm chế được nữa nên hỏi cha sở:

- *Thưa cha! Vậy thì cuộc nói chuyện giữa cha với quý không cần phải nói bằng môi miệng, chỉ nói với nhau bằng trí thôi ư?*

Cha sở kêu lên:

- *Có lúc tôi chỉ suy nghĩ, có lúc tôi buột miệng thành lời, nhưng ông Lực lượng thì hầu hết nói với tôi bằng ý nghĩ. Tôi thấy những lúc nói với nhau bằng ý nghĩ, câu chuyện trở nên nhanh, gọn và chính xác. Nhờ thế mà đôi khi có người qua lại vẫn không nghe thấy dù một tiếng xì xào nhỏ nào giữa tôi và ông Lực lượng. Nhưng đâu có lúc ông ta mở miệng thì giọng nói cũng nhẹ nhàng, trong vắt, hiền lành, lịch sự và có khi còn ngọt ngào nữa là đằng khác.*

Tôi ngạc nhiên quá sức! Nghĩ lại thấy ở loài người có lúc cũng nói với nhau bằng tư tưởng, bằng cảm giác hay linh cảm qua đôi mắt, qua cử chỉ, qua các giác quan hoặc nói bằng linh cảm... không dùng môi miệng thốt ra, kiểu nói đó thú vị làm sao! Chính xác, gọn nhẹ và nhất là không thể làm lẫn! Tôi tưởng tượng sau này về bên kia thế giới, người ta đâu còn thân xác mà nói với nhau bằng âm thanh môi miệng, chỉ còn trao đổi với nhau bằng ý nghĩ mà thôi. Thật vậy, lời nói luôn hạn hẹp đủ điều, bị đóng khung trong ngôn ngữ từ vựng và văn hóa... gây méo mó, lời nói luôn bị xô lệch vì lẽ một lời bao giờ cũng có đôi ba nghĩa, ông bà xưa quá từng trải nên cảnh báo: *“văn ngôn bất tận ý, ý bất tận cùng kỳ lý”* hay *“lời không xương nhiều đường lắt léo, miệng không vành mới méo tứ tung”*... Nhiều cuộc cãi nhau đến bất hòa sinh chém giết do lời nói, rất nhiều tội lỗi từ lời nói mà ra, lời nói có thể nhanh chóng hạ giá trị người nói... Chúa Kitô dạy chí lý... *“nhưng cái gì miệng lưỡi thốt ra mới làm cho người ta trở nên như nhóp”* (Mt 15.11), vậy nên ông Lực lượng chẳng thềm dùng kiểu nói chuyện bằng lời nói của con người.

Hôm nay, cha sở không có vẻ mệt, nhưng ngài dừng lại bắt chợt do bà bếp gõ cửa xin gấp để lấy tiền chợ cho tuần tới. Tôi lui về “phòng” với nhiều suy tư, nhưng cái tôi nghĩ ngợi nhiều nhất là bất ngờ khám phá Chúa Thánh Thần là canh tân và đổi mới, bất ngờ hiểu lời nói đôi lúc rất bất tiện.